

ROZHOVOR S AŇOU GEISLEROVOU

Práca s chemlonom je chytľavá

Jedným z filmov v programe Bažant Kinematografu je *Občiansky preukaz*. Tento tretí celovečerný film Ondřeja Trojana má za sebou rekordný kúsok. Po štyroch týždňoch v našej distribúcii ho videlo viac ako 100 000 divákov, čo sa zatiaľ nepodarilo žiadnemu majoritne českému filmu v našich kinách. Možno aj preto, že zobrazuje totalitnú dobu, ktorú majú mnohí ešte v čerstvej pamäti. Aj herečka Aňa Geislerová, ktorá si v *Občianskom preukaze* zahrala mamu jedného zo štvorice rebelujúcich tínedžerov.

Vy ste v totalitných 70. rokoch boli ešte dieťa. Napriek tomu, spomenuli ste si počas nakhručania na niečo, čo vám tie 70. roky pripomenulo?

- Chemlon. To bolo niečo, čo nás všetkých obklopovalo a ovplyvnilo. Neuveriteľná vec. Ale musím povedať, že práca s chemlonom je chytľavá, pretože to pekne rýchlo pribúda...

Napadlo vám pri niektorej zo situácií počas narúčania, že by ste niektoré praktiky vlastné fungovaniu spoločnosti v 70. rokoch, vo svojom reálnom živote nikdy nechceli zažiť?

- Žiaľ, mám pocit, že dnešná doba nie je o veľa iná. Síce sa neudáva ŠtB, ale zasa škriabu sa autá, kradnú sa hračky zo záhrady, ľudia posielajú fotky nachytaných celebrít do bulváru za peniaze, píšu sa anonymy... Zažívame stále to isté, história sa neustále opakuje.

Vo filme hráte veľmi pokornú matku jedného z hlavných hrdinov – rebelantov, ktorá v tichosti nesie údel doby vtedajšej spoločnosti. Viete si predstaviť, ako by ste vy osobne v tých časoch konala ako mama rebelujúceho tínedžera?

- Ako sa poznám, myslím, že asi by som mala problémy. Autority vo mne vzbudzujú prirodzený odpor a často rýchlejšie hovorím ako myslím. A tak mám pocit, že by som v tej dobre pravdepodobne sedela, a tým pádom nemusela riešiť problémy tínedžera.

V jednom z rozhovorov pri príležitosti filmu *Občiansky preukaz* ste povedali, že

rolu Petrovej matky ste prijali pre jej nehu. Lahko ste sa s jej charakterom stotožnili?

- Priala by som si byť ako ona. Ja som od prírody netrpezlivá, výbušná a zrýchlená. Závídím ľuďom občas pokojnú zenovú rovinu, v ktorej majú dosť času a sily vidieť svet ostrejšie. Ja v pokluse často veci nedoostím a až spätne zisťujem, čo sa vlastne deje. Mama v *Občianskom preukaze* je múdra a vie, že čas, keď ho človek ovládne, môže hrať v jeho prospech. A tiež má v sebe veľa pokory. A to je pre život skutočne dôležité. Takže pre mňa to bolo ťažké hrať, pretože som proti nej „magor“, ale ľahké v tom, že už roky ľudí tohto typu obdivujem, pozorujem a ukladám si do pamäti.

V nadväznosti na to si uvedomujem, že neha je emócia, ktorá je vložená do každej vašej postavy. Nie je to preto, že vo svojej podstate ste to práve vy, kto ju tým postavám dáva?

- To je veľmi pekné, že to hovoríte. Nevieť. Hovorí sa, že čím tvrdšia škrupinka, tým mäkkšie jadro. Ja som navonok asi dosť priamy až nepríjemný človek, ale vychádza to z potreby chrániť sa a keď hrám, musím sa všetkých svojich stien zbaviť a možná mi tam nejaká tá neha vykúka. To by bolo pekné, keby to tak bolo.

Hlavné postavy štyroch mladíkov v *Občianskom preukaze* stvárňovali neherci. Ako sa vám s nimi hralo? Najmä s vašim filmovým synom Petrom...

- Mám jasnú odpoveď. Je veľmi ťažké hrať s nehercami, pretože nech robíte, čo robíte, vždy sú lepší! Absolútna autenticita sa nedá herecky tromfnúť.

Je film *Občiansky preukaz* pre vás vážny, smiešny alebo smutný...?

- Je to dojemný film, pri ktorom nám myká kútikmi a vlnú nám oči. Ale určite je vážny.

S režisérom a producentom Ondřejom Trojanom ste spolupracovali už niekoľkokrát, práve on vás obsadil do vašej prvej úlohy vo filme *Pějme píseň dohola*. Preto ste mu ostali verná alebo v čom vám vaša vzájomná spolupráca vyhovuje?

- Moja téma. Môj Ondra. Prvý režisér, to je ako prvá láska alebo ako otec. Jednoducho niečo, čo sa nezabúda ani neopúšťa. Ondřejovi budem hrať vo filme

kedykoľvek a žiaľ, som povedala, že aj čokoľvek, pretože bez neho by som tu nesedela a nerobila zaujímavú do tlače. Myslím si, že sa máme radi a vieme tvoriť spoločne a to je to, čo funguje.

Film *Občiansky preukaz* sa teraz bude celé leto na Slovensku premietat' pod holým nebom. Vy osobne by ste išli na nejaký film na open-air projekciu?

- Išla! Ja to milujem. Aj to, že sa na to tí ľudia úplne pozorne nepozerajú, „muchlujú“ sa pod dekou a lejú na seba pivo z téglika... Má to krásnu atmosféru. A tento film je o mladých ľuďoch, ktorí milujú muziku, takže sa do letného kina skvele hodí.

V rámci Kinematografu premietame aj film Roberta Sedláčka *Najväčší z Čechov*, kde hráte, podobne ako iní vaši kolegovia, malú epizódnu postavu. Čo je pre vás rozhodujúce, keď prijmete ponuku na takúto „malú“ spoluprácu?

- Na prvom mieste scenár. Potom réžia. Niekedy je to opačne, samozrejme. A potom obsadenie, kamera, výtvarník... Zaujíma ma všetko, pretože film je o skupine tvorcov, ktorí musia ladiť. Potom to funguje. A až nakoniec je honorár.

Ako sa Vám film *Najväčší z Čechov* páčil? Myslíte si, že sú Česi taký groteskný „súťaživý národ“, ako ho zobrazuje?

- Film sa mi veľmi páčil. Ja mam rada všetky Sedláčkove filmy. Je to individualista a veľmi dobrý režisér. Jeden deň nakrúcania s ním ma donútil úplne inak uvažovať o funkcii a dôležitosti režiséra. Túto pozíciu veľmi rešpektujem, ale on je ešte v nejakej ďalšej dimenzii, ktorú zatiaľ nepoznám. A Česi to je národ... Groteskný, to je správne slovo. Švejkovia, ktorí sú „nabubralí“ na to, že vedia vypit' pivo pod vodou ako jediní na svete? Ano, to sedí. To sú Česi.